

Η ιστορία του Azizullah Anwar

05/09/2019

Με λένε Azizullah Anwari και είμαι Αφγανός από το Πακιστάν. Είμαι σχεδόν 17 ετών και βρίσκομαι στην Ελλάδα λίγο περισσότερο από ενάμιση χρόνο. Τους πρώτους δυόμισι μήνες, βρισκόμουν στη Λέσβο, ενώ αργότερα με μετέφεραν στη Θεσσαλονίκη και κατόπιν σε ξενώνα ανηλίκων τού Διεθνούς Οργανισμού Μετανάστευσης (ΔΟΜ - ΙΟΜ) στη βόρεια Ελλάδα, όπου και έμεινα για περισσότερο από έναν χρόνο. Τον πρώτο καιρό που είχα μεταφερθεί εδώ, αρχές του 2018, η κατάσταση ήταν δύσκολη, καθώς δεν υπήρχε συγκεκριμένο πλάνο για το τι θα συνέβαινε στη ζωή μου στο μέλλον, πώς και πότε. Ενώ η αίτησή μου για άσυλο είχε γίνει με το που έφτασα στην Ελλάδα, ερχόμενος στο βορρά, η Υπηρεσία Ασύλου μού έδωσε ημερομηνία για συνέντευξη τον Σεπτέμβριο του 2019. Η απογοήτευσή μου ήταν μεγάλη.

Όσο βρισκόμουν στη Λέσβο, οι εργαζόμενοι της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες (UNHCR), με είχαν ενημερώσει ότι υπάρχει συγκεκριμένο πρόγραμμα, αυτό της οικογενειακής επανένωσης. Σε περίπτωση που επέλεγα να ενταχθώ στο πρόγραμμα, θα μπορούσα να είμαι και πάλι μαζί με τον αδελφό που ζει στη Σουηδία καθώς ηλικιακά είμαι μικρότερός του. Αργότερα, κι ενώ είχα ήδη φτάσει στη δομή τού Οργανισμού, συνομίλησα εκ νέου για την υπόθεσή μου, αυτήν τη φορά με το προσωπικό του ΔΟΜ. Ως αποτέλεσμα, είχα πλέον τη δυνατότητα να κινησω τις διαδικασίες για οικογενειακή επανένωση με τον αδελφό μου, κι αυτό έκανα. Πλέον, ο μεγαλύτερος αδελφός μου στη Σουηδία είχε κάθε δικαίωμα να γίνει ο νόμιμος κηδεμόνας μου.

Για περίπου πέντε χρόνια ήμασταν χώρια. Πρώτα έφυγε εκείνος κι αργότερα εγώ. Η χαρά μου που θα μπορέσω να τον ξαναδω είναι τεράστια. Έως τη στιγμή που κι εγώ άφησα το σπίτι μου, βρισκόμουν μαζί με την οικογένειά μου στο Πακιστάν. Οι δικόι μου - οι γονείς μου και τα τέσσερα αδέρφια μου - συνεχίζουν να ζουν εκεί, κοντά στην επαρχία του Μπαλουχιστάν (ΒΔ Πακιστάν). Δεν παύω να σκέφτομαι την επανένωση με ολόκληρη την οικογένειά μου, αλλά προς το παρόν, κάτι τέτοιο δεν είναι εύκολο. Για εμένα, αυτό που τώρα μετράει περισσότερο είναι να καταφέρω να ολοκληρώσω το σχολείο και να σπουδάσω στο πανεπιστήμιο.

Όνειρό μου όσο ήμουν μικρότερος ήταν να μπω στις ειδικές δυνάμεις. Τώρα, θα ήθελα να ασχοληθώ με κοινωνικά επαγγέλματα και να μπορέσω να βοηθήσω ανθρώπους σαν κι εμένα, να έχουν μια καλύτερη ζωή. Αφήνω την Ελλάδα με ανάμεικτα συναισθήματα, καλές και κακές αναμνήσεις. Οπωσδήποτε, θέλω να ευχαριστήσω τον ΔΟΜ, όπως και όλες τις άλλες ΜΚΟ και την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες για την πολύτιμη βοήθειά τους, το χρονικό διάστημα που έμεινα στην Ελλάδα.